

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๐/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๗/๒๕๕๕

วันที่ ๑๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

เรื่อง นายชัยนรินทร์ กุหลาบอำ กับพวก (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ เพื่อปล่อยตัวหรือให้สิทธิในการประกันตัวนักโทษทางการเมือง และบุคคลที่ต้องโทษ หรือถูกกล่าวหาในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๒

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า ตามที่คณะกรรมการอิสระตรวจสอบและค้นหาความจริงเพื่อการปรองดองแห่งชาติ (คอป.) ได้ยอมรับว่า ความรุนแรงทางการเมืองที่เกิดขึ้นมาจากปัญหาโครงสร้างทางการเมืองของประเทศ ความเหลื่อมล้ำของสังคม ความอ่อนแอของกลไกในระบบอบประชาธิปไตยและกระบวนการยุติธรรมของประเทศ และมีการนำเสนอให้นิรโทษกรรมทางการเมืองแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์ความรุนแรงทางการเมือง นั้น ในกรณีนี้ ผู้ร้องเห็นว่า การกระทำของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ความรุนแรงในการชุมนุมทางการเมืองล้วนเป็นความผิดทางการเมืองโดยแท้ มิใช่ความผิดอันเกิดจากอาชญากรรมแต่ประการใด ทั้งผู้ต้องโทษทางการเมืองเหล่านี้ ล้วนเป็นบุคคลที่ไม่เคยกระทำความผิดร้ายแรงมาก่อน และต่างมีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง ไม่มีมูลเหตุในการหลบหนีแต่ประการใด ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้ ผู้ร้องจึงขอให้ศาลพิจารณาและดำเนินการ ดังนี้

(๑) ปล่อยตัวผู้ต้องโทษทางการเมือง และผู้ต้องโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๒

- ๒ -

(๒) ให้สิทธิในการประกันตัวแก่ผู้ต้องโทษทางการเมือง และผู้ต้องโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๒ อย่างเท่าเทียมกัน

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ได้ นั้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

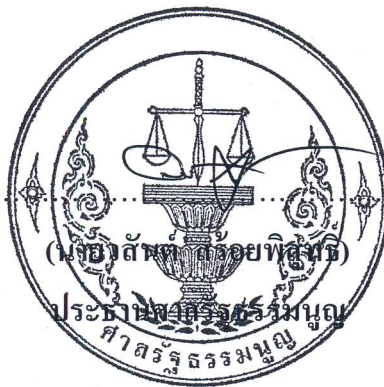
(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

ตามคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยให้ปล่อยตัวหรือให้สิทธิประกันตัวแก่ผู้ต้องโทษทางการเมือง และผู้ต้องโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๒ ซึ่งมีใช่เป็นการโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้องตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้อย่างไร อันจะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้

- ๓ -

กรณีจึงไม่ต้องด้วยเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนด
ศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑
อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๔ -

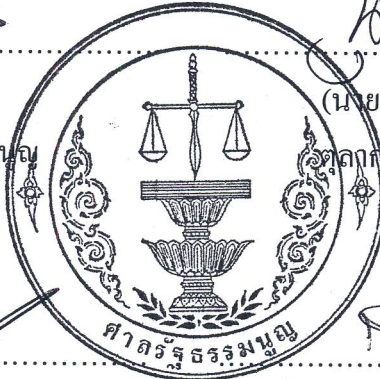
(คำสั่งที่ ๓๐/๒๕๕๕)

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจติมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายซัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ